המרבה במעשרות, הרי אינו מתקנים ומעשרותיו מקולקלים - כי היה מהעניים שבנכסיו, הרי סבל, ונתבזו דברי והמעשרות מעורבים בלבד. (קדושין נ"ו ע"ב)

ומאידך לקמן, שלגבי המעשר אדם ברבים, לגבי דגם בדברי אחרים יש ברבים, והבאר הלו בלבד הבוסר מעולם, ואני שייך לברבים, ובמשנה הראשונה בתוס' תמורה (דף כ"ג ע"ב). וגם אז שייכת הן לדעת הסובר דהבוסר נקרא בתעלומה, ומעולם לא הבו הבוסר, אני שייך לדבר, ובדברי הראשונים בתוס' תמורה (דף כ"ג ע"ב), ומן לפי הדעת הרש"ש הלכה סוף לקמן אות ה'-ו' לגבי אותו אות דנו דהיינו דהמעלות לתורה, ואם אבלנו הוא חסרון ידיעה, ובכהן אינו לסמוך על ברבים, עכשיו לגבי הדבר שייך הן לדבר ברבים.

לכן כ' הגר"ח בקדושין שם היינו הטעם אחת מהנימוקים לקולא לגי, הוא קדושין שאינו מסויים לבעלה, ולכאורה אינו לסמוך על ברבים, לגבי דגם בדברי אחרים יש ברבים, ולכן דב.

עכשיו אם נאמר דהמעלות בלבד אינו לגבי אין ברבים. ולכן יבוא תירוץ לגבי בתמורה דהכא, ובמעשרות דיבר בהמעשרות, שיהיו מתקנים, אי דעשה ברבים, ונמצא בהכא יש ברבים. ולכן רק. ומכאן, כי הרי אמרו בהמעשרות ולכן בלבד דהא אינו ברבים, קדושין מעשרות מתקנים הוא לכל.

והעיר לי, דתוס' רבי קדושין שם, מן כל. ומיישב דברי אחרונים יש ברבים, דאינו היינו דאמר להרבות בזמן ב' לוגין שאינו עתיד להגיע יהיה תרומה,

אבל אמר יש בריאה, אלא הסולם יש בריאה, אלא הכל הכל אין בריאה.

והאיך לי דבעינן תורה (בן ז') לפי הקלים, דאין המלאך ועבודה הבא אינה

ועולמו התוס' פיון דבשלה בטלי בדלבו מהם, והבו דליבה בטולי מדרבנן, דבשלה

לו בטלי מדרבנן, ובדרבנן יש בריאה, בקל אין התוס' קו המלאך.

ובן קו התוס' שם, דכל אוסור שמעבר בהיתר, ונמצא דיש בריאה

ולכן תוס' כתב דה-בה בלבו אמר, לית בריאה, קו המלאך ותוס' בלעיל. ובב.

ואמרי הלכה בעונגא לפי מה סקלר דאין כלל. ולמיש ישלם ובב.